

ΣΑΛΩΜΗ του OSCAR WILDE

ΗΡΩΔΗΣ ΑΝΤΥΠΑΣ, Τετράρχης της Ιουδαίας
ΙΩΑΝΝΗΣ, ο προφήτης
ΗΡΩΔΙΑΣ, σύζυγος του τετράρχη.
ΣΑΛΗΜΗ, κόρη της Ηρωδιάδας

ΣΑΛΩΜΗ. [Σκύβει πάνω από τη στέρνα και ακούει]

Δεν ακούω τίποτα. Γιατί δεν φωνάζει αυτός ο άνθρωπος;
Αχ! Αν κάποιος προσπαθούσε να με σκοτώσει, θα ούρλιαζα, θα πάλευα,
Δεν θα ήθελα να υποφέρω...
Σου λέω... Οχι... Δεν ακούω τίποτα. Υπάρχει μια τρομερή σιωπή.
Α! Κάτι έπεσε στο πάτωμα. Άκουσα κάτι...
Να πέφτει. Ήταν το σπαθί του δήμιου. Φοβάται αυτός ο σκλάβος! Έχει...
έριξε το σπαθί του. Δεν τολμά να τον σκοτώσει. Είναι δειλός, αυτός...
σκλάβος! Πρέπει να στείλουμε στρατιώτες.
[Βλέπει τον υπηρέτη της Ηρωδιάδας και του μιλάει.]
Έλα εδώ. Ήσουν ο φίλος του...
αυτού που πέθανε, έτσι δεν είναι;
Δεν υπάρχουν αρκετοί νεκροί. Πες στους στρατιώτες να κατέβουν και να μου φέρουν αυτό που
ζητάω, αυτό που μου υποσχέθηκε ο Τετράρχης, αυτό που μου ανήκει.
[Απευθύνεται στους στρατιώτες.] Ελάτε εδώ, στρατιώτες.
Κατεβείτε στη δεξαμενή και φέρτε μου το κεφάλι αυτού του ανθρώπου.
[Τετράρχη, Τετράρχη, διέταξε τους στρατιώτες σου να μου φέρουν το κεφάλι του
τους στρατιώτες να μου φέρουν το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή.
[Ένα μεγάλο μαύρο χέρι, το χέρι του δήμιου...
του δήμιου, βγαίνει από τη δεξαμενή κρατώντας μια ασημένια ασπίδα...
το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή πάνω σε μια ασημένια ασπίδα. Η Σαλώμη το αρπάζει. Ο
Ηρώδης κρύβει το πρόσωπό του με το
με τον μανδύα του. Η Ηρωδιάδα χαμογελάει και κουνά τη βεντάλια της.

Αχ, δεν θα με άφηνες
να φιλήσω το στόμα σου, Ιωάννη Βαπτιστή. Λοιπόν, θα το φιλήσω τώρα!
Φίλησέ με τώρα! Θα το δαγκώσω με τα δόντια μου, όπως δαγκώνει κανείς ένα ώριμο...
φρούτο. Ναι, θα φιλήσω το στόμα σου, Ιωάννη Βαπτιστή. Σου το είπα,
έτσι δεν είναι; Σου το είπα. Λοιπόν, θα το φιλήσω τώρα...
Αλλά γιατί δεν με κοιτάς, Ιωάννη Βαπτιστή; Τα μάτια σου που ήταν τόσο τρομερά, που ήταν
τόσο...
γεμάτα θυμό και περιφρόνηση,
είναι κλειστά τώρα. Γιατί είναι κλειστά;
Ανοίξε τα μάτια σου!
Σήκωσε τα βλέφαρά σου, Ιωάννη.
Γιατί δεν με κοιτάς;
Γιατί δεν με κοιτάς;
Με φοβάσαι, Ιωάννη Βαπτιστή, και δεν θέλεις να με κοιτάξεις;
Και η γλώσσα σου, σαν κόκκινο φίδι που ξερνάει δηλητήριο,
δεν κινείται πια, δεν λέει τίποτα τώρα, Ιωάννη Βαπτιστή,
αυτή η κόκκινη οχιά που ξερνούσε το δηλητήριό της πάνω μου.
Είναι παράξενο, έτσι δεν είναι;
Πώς γίνεται η κόκκινη οχιά να μην κινείται πια;

... Δεν με ήθελες, Ιωάννη Βαπτιστή. Με απέρριψες. Με απέρριψες.
Μου είπες αισχρά πράγματα. Μου φέρθηκες σαν εταίρα, σαν πόρνη.
Σαλώμη, κόρη της Ηρωδιάδας, πριγκίπισσα της Ιουδαίας!
Λοιπόν, Ιωάννη Βαπτιστή, εγώ είμαι ακόμα ζωντανή, αλλά εσύ είσαι νεκρός και το κεφάλι σου ανήκει σε μένα.

Μπορώ να το κάνω ό, τι θέλω.

Μπορώ να το πετάξω στα σκυλιά ή και στα πουλιά.

Θα το φάνε...

Αχ, Ιωάννη Βαπτιστή, Ιωάννη Βαπτιστή, εσύ...

ήσουν ο μόνος άντρας που αγάπησα.

Όλοι οι άλλοι άντρες...

μου εμπνέουν αηδία. Αλλά εσύ ήσουν όμορφος. Το σώμα σου ήταν μια στήλη από ελεφαντόδοντο σε ένα ασημένιο βάθρο. Ήταν ένας κήπος γεμάτος από περιστέρια και ασημένια κρίνα. Ήταν ένας ασημένιος πύργος στολισμένος με ασπίδες από ελεφαντόδοντο. Δεν υπήρχε τίποτα στον κόσμο τόσο λευκό όσο το σώμα σου. Δεν υπήρχε τίποτα στον κόσμο τόσο μαύρο όσο τα μαλλιά σου.

Σε όλο τον κόσμο δεν υπήρχε τίποτα τόσο κόκκινο όσο το δικό σου...

το στόμα σου. Η φωνή σου ήταν σαν θυμιατό που σκόρπιζε παράξενα

αρώματα, και όταν σε κοίταζα άκουγα μια παράξενη μουσική!

Αχ, γιατί δεν με κοίταζες, Ιωάννη;

“Παντρεύτηκες” τον Θεό σου!

Λοιπόν, τον είδες, τον Θεό σου, Ιωάννη, αλλά εμένα, εμένα... ποτέ δεν με είδες!

Αν με είχες δει, θα με είχες αγαπήσει... Σε είδα, Ιωάννη Βαπτιστή, και σε είδα...

σε αγάπησα. Ω, πόσο σε αγάπησα! Ακόμα σε αγαπώ, Ιωάννη Βαπτιστή.

Αγαπώ μόνο εσένα... Διψάω για την ομορφιά σου. Πεινάω για την ομορφιά σου

το σώμα σου. Και ούτε το κρασί ούτε τα φρούτα μπορούν να ικανοποιήσουν την επιθυμία μου.

Τι να κάνω τώρα, Ιωάννη Βαπτιστή; Ούτε ποτάμια ούτε μεγάλα νερά

δεν μπορούν να σβήσουν το πάθος μου. **Ήμουν πριγκίπισσα, εσύ...**

με περιφρόνησες.

Γέμισες τις φλέβες μου με φωτιά... Αχ! Αχ! Γιατί δεν...

δεν με κοίταζες, Ιωάννη Βαπτιστή; Αν με είχες κοιτάξει, θα...

...θα με αγαπούσες. Ξέρω ότι θα με είχες αγαπήσει, και το μυστήριο της αγάπης...

είναι μεγαλύτερο από το μυστήριο του θανάτου. Κάποιος πρέπει μόνο να κοιτάζει

την αγάπη.

ΗΡΩΔΗΣ. Είναι τέρας, η κόρη μας. Θέλω να πω, αυτό που έχει κάνει είναι ένα μεγάλο έγκλημα.

Είμαι σίγουρος ότι είναι ένα έγκλημα,

Είμαι σίγουρος ότι είναι έγκλημα εναντίον ενός άγνωστου Θεού.

ΗΡΩΔΙΑΣ. Εγκρίνω αυτό που έκανε η κόρη μου!!!

ΗΡΩΔΗΣ: ...Σβήστε τους πυρσούς! Δεν θέλω να βλέπω τίποτα! Δεν θέλω να βλέπω τα πράγματα να με κοιτάζουν. Κρύψτε το φεγγάρι!

Κρύψτε τα αστέρια! Ας κρυφτούμε στο παλάτι μας, Ηρωδιάδα! Αρχίζω να φοβάμαι!

[Οι σκλάβοι σβήνουν τους πυρσούς. Τα αστέρια εξαφανίζονται.

Ένα μεγάλο μαύρο σύννεφο περνάει μέσα από το φεγγάρι και το κρύβει.

εντελώς. Η σκηνή γίνεται εντελώς σκοτεινή. Ο Τετράρχης

αρχίζει να ανεβαίνει τις σκάλες].

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΣΑΛΩΜΗΣ. Φίλησα το στόμα σου, Ιωάννη Βαπτιστή, φίλησα το στόμα σου...

το στόμα σου. Υπήρχε μια πικρή γεύση στα χείλη σου. ***Ήταν η γεύση του αίματος; Αλλά ίσως ήταν η γεύση της αγάπης.***

Λένε ότι η αγάπη έχει μια πικρή γεύση... Αλλά τι σημασία έχει;

Τι σημασία έχει; Φίλησα το στόμα σου, Ιωάννη Βαπτιστή, φίλησα το στόμα σου.

[Μια σεληνιακή ακτίνα πέφτει στη Σαλώμη και τη φωτίζει.]

ΗΡΩΔΗΣ. [Γυρίζει και βλέπει τη Σαλώμη] Σκοτώστε τη!

[Οι στρατιώτες ορμούν προς τα εμπρός και συνθλίβουν τη Σαλώμη κάτω από τις ασπίδες τους, κόρη της Ηρωδιάδας, πριγκίπισσας της Ιουδαίας.]